

Chambre des Représentants

SESSION 1969-1970

14 OCTOBRE 1969

PROPOSITION DE LOI

complétant les dispositions sur l'art de guérir,
en ce qui concerne les officines de pharmacie.

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

Le nombre de pharmacies en Belgique a subi dans l'après-guerre un accroissement extrêmement rapide, passant de 2 400 avant 1940 à 3 152 lors de la création de l'Ordre des pharmaciens en 1949, à 4 154 au recensement de 1961 et à 4 800 environ en 1968; il existe, en outre, près de 700 dépôts de médicaments, tenus par des médecins.

La Belgique est le seul pays de toute l'Europe pourvu de tant d'officines, à ce point que dans certaines régions, il y a une pharmacie pour moins de 1 000 habitants, qu'à Bruxelles, il y a au moins 30 pharmacies qui n'ont pas de clients habitant à proximité, alors que d'autres quartiers en sont totalement dépourvus.

Seule la conscience professionnelle des pharmaciens belges a empêché que cette prolifération ne tourne aux abus et que le malade ne soit la victime de cette pléthore.

Etant donné le nombre d'étudiants inscrits actuellement dans les écoles de pharmacie des Facultés de médecine et en candidature, on peut s'attendre à ce que ce nombre s'accroisse encore beaucoup plus rapidement.

A cet accroissement du nombre des officines correspond évidemment une diminution continue et constante du nombre d'habitants par pharmacie dans toutes les régions de Belgique, notre pays comptant actuellement 1e officine pour moins de 2 000 habitants, alors qu'en France, on relève 1 officine pour 3 000 habitants, en Italie et au Grand-Duché, 1 officine pour 4 500 habitants, en Allemagne, 1 officine pour 5 500 habitants et aux Pays-Bas, 1 officine pour 13 000 habitants.

Les inconvénients de cette prolifération anarchique du nombre de pharmacies sont encore augmentés du fait de la mauvaise répartition géographique des pharmacies en Belgique, les jeunes pharmaciens ayant tendance à se fixer en ville plutôt qu'à la campagne; en ville, il existe un excédent de pharmaciens tandis que dans certaines régions du plat pays, il y a pénurie.

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1969-1970

14 OKTOBER 1969.

WETSVOORSTEL

tot aanvulling van de bepalingen betreffende de
geneeskunst die verband houden met de officina's.

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Het aantal apotheken is in België na de oorlog zeer snel gestegen: van 2 400 vóór 1940 tot 3 152 bij de oprichting van de Orde der apothekers in 1949, 4 154 bij de telling in 1961 en ongeveer 4 800 in 1968; bovendien zijn er zowat 700 door de geneesheren gehouden geneesmiddelendepots.

België is het enige land in gans Europa dat zoveel officina's telt bij zover dat er in sommige gewesten een apotheek is voor minder dan 1 000 inwoners en dat er te Brussel minstens 30 apotheken zijn waarvan geen enkele klant in de nabijheid woont, terwijl er in andere wijken hogenaamd geen zijn.

Het is enkel aan het beroepsgeweten van de Belgische apothekers te danken dat deze geweldige aangroei geen aanleiding heeft gegeven tot misbruiken en dat de zieke niet het slachtoffer is geworden van die « overvloed ».

Gelet op het aantal studenten dat thans is ingeschreven in de farmaceutische scholen van de geneeskundige faculteiten en in de kandidaturen, mag men verwachten dat het aantal officina's nog veel sneller zal toenemen.

Deze toename van het aantal officina's gaat vanzelfsprekend gepaard met een aanhoudende en constante vermindering van het aantal inwoners per apotheek in alle gewesten van België. In ons land is er thans een officina voor minder dan 2 000 inwoners, terwijl er in Frankrijk een is voor 3 000 inwoners, in Italië en in het Groothertogdom Luxemburg een voor 4 500 inwoners, in Duitsland een voor 5 500 inwoners en in Nederland een voor 13 000 inwoners.

De nadelen van die wanordelijke toename van het aantal apotheken worden nog groter ingevolge de slechte geografische spreiding van de apotheken in België, die zelf het gevolg is van het feit dat de jonge apothekers de neiging hebben zich liever in de stad dan op het platteland te vestigen; in de stad zijn er te veel apothekers terwijl er in sommige plattelandsgewesten te weinig zijn.

Ce défaut de répartition des officines a pour conséquence qu'à certains endroits, il existe entre les pharmacies une concurrence économique excessive et directe, nuisible aux intérêts de la santé publique.

Dès les premiers temps de son fonctionnement, le Conseil supérieur de l'Ordre des pharmaciens se rendit compte que très souvent, cette concurrence anormale était à la base des fautes déontologiques reprochées à des pharmaciens d'officine et qu'elle mettait en péril la qualité de la dispensation du médicament, mais n'a pu y remédier (cf. : arrêt Cour de Cassation du 13 mai 1952).

La réglementation de la répartition des pharmacies évitera un développement anarchique de la profession tel que nous le constatons aujourd'hui et ne pourra avoir que des effets favorables tant au point de vue de la santé publique qu'au point de vue économique; elle influencera indirectement le point de vue déontologique.

Une conséquence salutaire d'une telle répartition sera de procurer au pharmacien les moyens d'assurer pleinement, dans la stabilité de son statut social, les nombreuses obligations qui lui incombent en vertu d'une législation touffue et particulièrement exigeante.

La réglementation en vigueur en France, pays qui, au point de vue pharmaceutique, présente beaucoup d'analogie avec le nôtre, a eu pour effet de permettre une répartition judicieuse des officines et de mettre l'ensemble des médicaments plus près du malade et du médecin, favorisant ainsi la mission sociale de l'assurance maladie-invalidité.

Le principe d'une restriction au libre établissement d'une pharmacie existait déjà dans notre pays par l'article 5 de la loi du 12 avril 1958 sur le cumul médico-pharmaceutique. Ce principe a été consacré par l'arrêté royal n° 78 du 10 novembre 1967 libellé comme suit en son § 3 : « Le Roi peut, sur avis des organisations intéressées, prendre toutes les mesures en vue d'adapter le nombre des officines qui peuvent être ouvertes au public, en fonction des impératifs de la santé publique, au plan national, régional ou local et compte tenu des différentes formes de délivrance des médicaments » mais la rédaction actuelle pourrait ne pas donner à ce texte l'autorité voulue pour porter remède aux inconvénients et aux dangers cités plus haut.

Abstraction faite du Marché commun, la répartition rationnelle des pharmacies est déjà une nécessité; la possibilité d'entrée en Belgique de pharmaciens étrangers qui, grâce au Marché commun, viendraient s'ajouter à ceux qui, chaque année, sortent de nos universités, rend absolument urgentes les mesures législatives de nature à empêcher, dans notre pays, une prolifération anormale du nombre de pharmacies qui pourraient être créées avec, comme unique but, l'appât de lucre, avec le concours d'organisations financières.

De telles mesures ne seraient d'ailleurs pas particulières à la Belgique car elles existent dans la plupart des pays signataires du Traité de Rome. La France, l'Italie et le Luxembourg ont instauré, depuis plus de 25 ans, une limitation de droit; les Pays-Bas et l'Allemagne, par contre, connaissent une limitation de fait alors que, dans notre pays, les installations sont entièrement libres; en outre, la Belgique est le seul pays où l'officine ne doit pas appartenir au pharmacien, avec, comme conséquence, la tendance à la commercialisation de la pharmacie. Il sera cependant nécessaire de tenir compte d'une situation de fait existante.

L'année 1970 verra se réaliser, au sein de la C. E. E., la libre circulation des diplômes.

Cette libéralisation postule évidemment que les conditions d'exercice soient, si pas identiques, du moins harmonisées, sous peine de créer une discrimination entre les

De slechte spreiding van de officina's brengt met zich dat er op sommige plaatsen onder de apotheken een buitensporige en directe economische mededinging heerst, die strijdig is met de belangen van de volksgezondheid.

Van meet af aan heeft de Hoge Raad van de Orde der apothekers er zich rekenschap van gegeven dat die abnormale concurrentie zeer dikwijls de oorzaak is van deontologische tekortkomingen die worden verweten aan apothekers, die een officina houden en dat zij een bedreiging is voor de kwaliteit van de verstrekking van de geneesmiddelen; hij heeft dat niet kunnen verhelpen (zie arrest Hof van Cassatie van 13 mei 1952).

De reglementering van de spreiding van de apotheken zal een ordeloze uitbreiding van het beroep, zoals wij die thans kennen, vermijden en kan slechts gunstige gevolgen hebben zowel voor de volksgezondheid als voor de economie; onrechtstreeks zal zij invloed hebben op de deontologie.

Een heilzaam gevolg van een dergelijke spreiding zal zijn dat de apotheker aldus de middelen zal verkrijgen waardoor hij ten volle, en met een vast sociaal statuut, de talrijke verplichtingen zal kunnen nakomen die hem zijn opgelegd door een ingewikkelde en bijzonder veeleisende wetgeving.

De reglementering die van kracht is in Frankrijk — welk land op farmaceutisch gebied heel wat gemeens heeft met het onze — heeft het mogelijk gemaakt de officina's oordeelkundig te spreiden en heeft de geneesmiddelen dicht bij de zieke en bij de geneesheer gebracht, waardoor de sociale taak van de ziekte- en invaliditeitsverzekering gemakkelijk wordt.

Het beginsel van een beperking van de vrije vestiging van een apotheek bestond reeds in ons land ingevolge artikel 5 van de wet van 12 april 1958 betreffende de medisch-pharmaceutische cumulatie. Dit beginsel werd bekrachtigd door artikel 4 van het koninklijk besluit n° 78 van 10 november 1967, waarvan § 3 luidt als volgt : « De Koning kan, op advies van de belanghebbende organisaties, alle maatregelen treffen met het oog op het aanpassen van het aantal officina's die voor het publiek mogen worden opengesteld, in functie van de vereisten van de volksgezondheid op nationaal, gewestelijk of plaatselijk vlak en rekening houdend met de verschillende vormen van de terhandstelling van geneesmiddelen; doch wellicht verleent de huidige formulering aan die bepaling niet genoeg gezag om de hogervermelde nadelen en gevaren te verhelpen.

Ook als men de Gemeenschappelijke Markt buiten beschouwing laat, dringt de rationele spreiding van de apotheken zich al op; maar nu de Gemeenschappelijke Markt het mogelijk gaat maken dat buitenlandse apothekers naar België komen en zich hier vestigen naast de afgestudeerden van onze universiteiten, wordt het dringend nodig wettelijke voorschriften uit te vaardigen om in ons land een abnormale proliferatie tegen te gaan van het aantal apotheken die, alleen uit winstbejag, met de steun van financiële instellingen zouden kunnen opgericht worden.

Dergelijke maatregelen zouden trouwens niet eigen zijn aan België, daar zij ook bestaan in de meeste landen die het Verdrag van Rome hebben ondertekend. Frankrijk, Italië en Luxemburg hebben al meer dan 25 jaar een beperking in rechte ingevoerd; in Nederland en in Duitsland daarentegen bestaat er een feitelijke beperking, terwijl in ons land de vestiging volledig vrij is. Daarenboven is België het enige land waar de officina niet aan de apotheker moet toebehoren, hetgeen tot gevolg heeft dat men geneigd is de apotheek te commercialiseren. Er zal evenwel rekening moeten gehouden worden met een bestaande feitelijke toestand.

In de E. E. G. zal in 1970 het vrije verkeer van de diploma's werkelijkheid worden.

Wil men onder de onderdanen van de zes landen geen discriminatie tweevleugelen, dan is voor die liberalisatie natuurlijk vereist dat de uitoefeningsvoorwaarden zonet

ressortissants des six pays. L'article 57, § 3, du Traité de Rome, instituant la Communauté Economique Européenne le 25 mars 1957, est précis à ce sujet : « En ce qui concerne les prestations médicales, paramédicales et pharmaceutiques, la libération progressive des restrictions sera subordonnée à la coordination de leurs conditions d'exercice dans les différents Etats membres ».

Des directives à cet égard sont à l'étude au sein des diverses instances de la C. E. E. et il est apparu que des distorsions importantes existent notamment en ce qui concerne l'exercice de l'art pharmaceutique.

L'Administration de la Santé publique, consciente de la gravité du problème, institua, le 4 septembre 1959, une Commission au sein de laquelle les représentants de l'administration, de l'industrie, du commerce de gros et des pharmaciens furent réunis. Celle-ci déposa un rapport dont il résulte que l'intérêt général postule l'adoption d'une législation similaire à celles en vigueur chez nos partenaires européens en matière de répartition des officines.

Au moment où la C. E. E. cherche à provoquer la création d'unités de production plus rationnelles, mieux groupées et plus efficaces, on voit se créer de multiples officines, incapables de faire de la vraie pharmacie, de tenir le stock indispensable et d'être vraiment au service du malade.

Il va de soi que toute réglementation en la matière ne doit pas trouver sa justification dans l'intérêt personnel du pharmacien mais dans la protection des valeurs morales engagées dans la dispensation d'un service pharmaceutique de qualité; il devra cependant être tenu compte des droits acquis des pharmaciens titulaires actuels.

Conformément aux principes déontologiques et aux règles en usage chez nos voisins européens, la gestion d'une officine appartient exclusivement à un pharmacien pour autant qu'il ait reçu une autorisation préalable.

Ce principe est d'ailleurs admis par notre législation lorsqu'elle tend à soumettre à autorisation l'exercice d'une profession notamment dans le cas des notaires, des huissiers et même lorsque cet exercice est soumis à des conditions réglementaires (voir loi d'accès à la profession).

Il va sans dire qu'il ne saurait être accordé d'autorisation à une officine laquelle, par essence, n'a pas d'existence juridique, ni à une personne n'ayant pas le droit de poser des actes pharmaceutiques.

S'il semble normal que cette autorisation doive être accordée par les pouvoirs compétents, encore faut-il que ceux-ci, non seulement ne puissent agréer que selon des critères prévus par la législation, mais aussi sur avis d'une instance compétente.

Toutefois, il apparaît que cette réglementation serait insuffisante et ne mettrait pas fin à l'anarchie qui règne encore actuellement dans la création des officines.

C'est pourquoi il est proposé, selon l'avis de toutes les autorités qui se sont penchées sur le problème, qu'une commission, au vu des critères prévus par la loi, établisse un plan de répartition des officines, et notamment, organise l'établissement de nouvelles pharmacies dans les régions qui en sont dépourvues.

Par ailleurs, il appartient au Roi de préciser les conditions auxquelles les pharmacies devront répondre pour être en mesure de rendre les services adéquats à la population en tenant compte des impératifs scientifiques et déontologiques en la matière: surface, laboratoires, stockage, etc.

identiek gemaakt, dan toch geharmoniseerd moeten worden. Artikel 57, § 3, van het Verdrag van Rome tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap is dienaangaande duidelijk: « Wat de geneeskundige, paramedische en farmaceutische beroepen betreft, zal de geleidelijke opheffing van de beperkingen afhankelijk zijn van de coördinatie van de voorwaarden waaronder zij in de verschillende Lid-Staten wordt uitgeoefend.

De diverse E. E. G.-instanties bestuderen de desbetreffende richtlijnen en er blijken belangrijke distorsies te bestaan in verband met de uitoefening van de artsennijbereidkunde.

Bewust van de ernst van het probleem heeft de Administratie van de Volksgezondheid op 4 september 1959 een Commissie ingesteld, waarvan vertegenwoordigers van de administratie, de industrie, de groothandel en de apothekers deel uitmaken. Deze Commissie heeft een verslag ingediend, waaruit blijkt dat het in het algemeen belang nodig is een soortgelijke wetgeving aan te nemen als die welke bij onze Europese partners van kracht is inzake de spreiding van de officina's.

Op het ogenblik waarop de E. E. G. poogt meer rationele produktie-eenheden tot stand te doen brengen, die beter gegroepeerd en doeltreffender zijn, constateert men dat talrijke officina's worden opgericht die niet in staat zijn de eigenlijke artsennijbereidkunde uit te oefenen, de noodzakelijke stocks bij te houden en werkelijk ten dienste te staan van de zieken.

Het spreekt vanzelf welke desbetreffende regeling ook haar rechtvaardiging niet mag vinden in het persoonlijk belang van de apotheker, maar in de bescherming van de morele waarden die op het spel staan bij het verstrekken van een degelijke pharmaceutische dienst; niettemin zal moeten rekening gehouden worden met de verkregen rechten van de apothekers die thans een apotheek houden.

Overeenkomstig de principes van de plichtenleer en de bij onze Europese buurlanden geldende regels dient het beheer van een apotheek uitsluitend de taak van een apotheker te zijn mits hij daartoe vooraf machtiging heeft bekomen.

Dit principe ligt trouwens besloten in onze wetgeving, waar zij, zoals in het geval van de notarissen en de gerechtsdeurwaarders, de uitoefening van het beroep afhankelijk maakt van een machtiging en waar zij voor deze uitoefening zelfs reglementaire voorschriften bepaalt (zie vestigingwet).

Vanzelfsprekend zou geen machtiging kunnen verleend worden aan een apotheek die uiteraard geen juridisch bestaan heeft, noch aan een persoon die niet het recht heeft de artsennijbereidkunde uit te oefenen.

Het is normaal dat die machtiging door de bevoegde autoriteiten moet worden verleend, maar deze moeten daarbij niet alleen de door de wet bepaalde criteria in acht nemen, zij moeten ook handelen op advies van een bevoegde instantie.

Die reglementering blijkt echter ontoereikend te zijn en geen einde te hebben gemaakt aan de bij de opening van officina's heersende anarchie.

Daarom wordt, op advies van alle autoriteiten die zich met het probleem hebben beziggehouden, voorgesteld dat een commissie, met inachtneming van de bij de wet bepaalde criteria, een plan opstelt voor de spreiding van de officina's en met name de vestiging van nieuwe apotheken organiseert in gewesten die er tot nog toe van verstoken zijn.

Anderzijds dient de Koning de voorwaarden te bepalen die de apotheken moeten vervullen, om de bevolking de diensten te bewijzen die men ervan verwacht, daarbij rekening houdend met wetenschappelijke en deontologische eisen op dat stuk; die voorwaarden betreffen de oppervlakte, de laboratoria, het opslaan van voorraden enz.

PROPOSITION DE LOI

Article premier.

L'ouverture d'une nouvelle officine de pharmacie, le transfert d'une officine d'un lieu dans un autre ou le changement de titulaire d'une officine sont subordonnés à l'autorisation du Gouverneur de la province du lieu de l'installation, après avis de la Commission médicale provinciale, du Conseil provincial de l'Ordre des pharmaciens et de l'Inspecteur des pharmacies du ressort. Cette autorisation détermine l'emplacement où l'officine doit être exploitée. La décision est prise dans les six mois à partir de la remise de la demande. Elle est motivée et signifiée au pharmacien requérant ainsi qu'aux organismes qui ont donné un avis.

Le requérant et toute personne physique ou morale ayant un intérêt peuvent exercer un recours dans les trente jours de la signification auprès d'une commission d'appel dont le Roi détermine la composition et qui est présidée par un magistrat d'une cour d'appel du Royaume. La commission d'appel statuera dans les 60 jours.

Lors de la vacance d'une officine, le Gouverneur peut en autoriser, à titre provisoire, le fonctionnement par un pharmacien pour une durée maximum d'un an.

Art. 2.

Le Roi réglementera, en fonction des impératifs de la santé publique, la répartition des officines de pharmacie.

Les mesures qu'il prendra tiendront compte notamment du nombre des habitants, de la densité et des variations de la population, de la configuration géographique, des moyens de communication et de la nécessité d'organiser des services de garde. Elles tiendront compte également des droits acquis.

Le nombre d'officines ouvertes au public ne pourra être de moins d'une officine par 5 000 habitants ou de plus d'une officine par 3 000 habitants sans préjudice des dispositions prévues par la loi du 12 avril 1958.

Art. 3.

Une commission des officines de pharmacie sera instituée auprès du Ministre ayant la santé publique dans ses attributions, dans le but de dresser le tableau des officines existantes, de proposer un plan de répartition, d'en surveiller l'adaptation et de faire rapport permanent.

Cette commission comprendra :

- 1) le président de chacune des sections constituées au sein du Conseil supérieur de l'Ordre des pharmaciens, ou son suppléant;
- 2) sept pharmaciens nommés sur présentation d'une liste double par les organisations professionnelles représentatives des pharmaciens;
- 3) un fonctionnaire pharmacien et un fonctionnaire docteur en droit proposés par le Ministre ayant la santé publique dans ses attributions;
- 4) un fonctionnaire pharmacien proposé par le Ministre ayant la prévoyance sociale dans ses attributions.

Les membres de la Commission seront nommés par le Roi.

WETSVOORSTEL

Artikel 1.

De opening van een nieuwe officina, de overbrenging van een officina van een plaats naar een andere of de verandering van de houder van een officina is onderworpen van een machtiging van de provinciegouverneur van de plaats van vestiging, na advies van de Provinciale medische Commissie, van de Provinciale Raad van de Orde der apothekers en van de Inspecteur der apotheken van het betrokken gebied. In die machtiging wordt de plaats bepaald waar de officina moet worden gehouden. De beslissing wordt genomen binnen zes maanden na het indienen van de aanvraag. De beslissing wordt met redenen omkleed en betekend aan de apotheker die de aanvraag heeft ingediend en aan de instellingen die hun advies hebben verleend.

De aanvrager en iedere natuurlijke of rechtspersoon die er belang bij heeft, kan binnen dertig dagen na de betekening beroep aantekenen bij een commissie van beroep, waarvan de samenstelling wordt bepaald door de Koning en die wordt voorgezeten door een magistraat van een van de Hoven van beroep. De commissie van beroep beslist binnen 60 dagen.

Indien een officina vacant is, kan de Gouverneur een apotheker machtigen voorlopig in te staan voor de werking ervan gedurende maximum één jaar.

Art. 2.

De Koning regelt de spreiding van de officina's volgens de eisen van de volksgezondheid.

Bij de maatregelen die Hij neemt, houdt Hij o.m. rekening met het aantal inwoners, de dichtheid en het verloop van de bevolking, de geografische gesteldheid, de verkeersmiddelen en de noodzaak om wachtdiensten in te richten. Hij houdt eveneens rekening met de verkregen rechten.

Het aantal voor het publiek toegankelijke officina's mag niet minder bedragen dan één per 5 000 inwoners, noch meer dan één per 3 000 inwoners, onverminderd het bepaalde in de wet van 12 april 1958.

Art. 3.

Bij de Minister tot wiens bevoegdheid de volksgezondheid behoort, wordt een commissie voor de officina's ingesteld, die ermee belast is de tabel van de bestaande officina's te maken, een spreidingsplan op te stellen, de aanpassing ervan na te gaan en doorlopend verslag uit te brengen.

Die commissie bestaat uit :

- 1) de Voorzitter van elk der afdelingen van de Hoge Raad van de Orde der apothekers of zijn plaatsvervanger;
- 2) zeven apothekers benoemd op een door de representatieve beroepsorganisaties van apothekers voorgedragen dubbele lijst;
- 3) een ambtenaar-apotheker en een ambtenaar-doctor in de rechten, voorgedragen door de Minister tot wiens bevoegdheid de volksgezondheid behoort.
- 4) een ambtenaar-apotheker, voorgedragen door de Minister tot wiens bevoegdheid de sociale voorzorg behoort.

De leden van de Commissie worden benoemd door de Koning.

« Il y aura autant de membres suppléants que de membres effectifs. Les suppléants des présidents des sections constituées au sein du Conseil supérieur de l'Ordre des pharmaciens seront nommés parmi les membres de ces sections sur présentation par celles-ci d'une liste double. »

Art. 4.

Les infractions à la présente loi ou aux arrêtés royaux qui en assurent l'exécution seront punies d'un emprisonnement de huit jours à trois mois et d'une amende de 50 à 1 000 F ou de l'une de ces peines seulement.

Les médicaments et instruments qui ont servi ou qui sont destinés à commettre l'infraction seront confisqués.

25 juin 1969.

Er zijn evenveel plaatsvervangers als werkende leden. De plaatsvervangers van de Voorzitters der afdelingen van de Hoge Raad van de Orde der apothekers worden benoemd onder de leden van die afdelingen op een door deze laatste voorgedragen dubbele lijst. »

Artikel 4.

Inbreuk op deze wet en op de ter uitvoering ervan genomen koninklijke besluiten wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met geldboete van vijftig frank tot duizend frank of met een van die straffen alleen.

De geneesmiddelen en de instrumenten die gebruikt werden of bestemd waren om gebruikt te worden voor de inbreuk, worden verbeurdverklaard.

25 juni 1969.

J. MICHEL,
L. VERHENNE,
P. VANDEN BOEYNANTS,
G. ENEMAN,
G. SCHYNS,
L. REMACLE.